

Није баш био видовит Вук Јеремић када је са 22 године, у радној биографији написао: „До 35. године живота намеравам докторат наплатити у Лондону, Њујорку, Токију или Хонгконгу, вршећи сурово капиталистичко израбљивање на берзи, а после тога се бавити хуманитарним радом, посматрањем птица и филателијом, паралелно с држањем значајног дела акција ‘Плејбоја’ и портфељом министра за истраживање руда и губљење времена у Влади Србије“.

Није се остварио као хуманитарац, није било ни берзи, још мање марака и птица, „Плејбој“ је евентуално могао да прелистава, једино што је актуелни српски министар спољних послова донекле погодио - била би ова последња „функција“ коју у мало модификованој верзији практикује више од четири године.

С тим што је тешко утврдити да ли он тамо губи своје или наше време, или је, пак, сам изгубљен у времену. Што се за простор не би могло рећи, јер га је овај млади лав српске политике који је на министарску функцију ступио 2007. са непуне 32 године, освајао не штедећи ни себе ни керозин.

Неко је израчунао да је само за прва два и по месеца на тој дужности 37 пута сео у авион и у ваздуху провео више од 120 сати. После је путовања било излишно збрајати, али о томе колико их је било говоре епитети „министра на керозину“ који промовише „дипломатију на стероидима“.

Ипак, последњих дана га на прве ступце новина није избацила нека нова дипломатска победа у спречавању признавања Косова, већ „прљав веш“ унутар сопственог министарства где већ дуже време тиња сукоб између Јеремића и његовог шефа кабинета и политичког директора министарства Борка Стефановића.

Наводно, Јеремић је имао намеру да смени свог сарадника, а разлози у виду

претпоставки иду од Вукове намере да се тако поново позиционира у странци где је скрајнут, или да поврати ексклузивитет на бављење Косовом који му отима Стефановић у улози преговарача, па до тога да је сукоб последица непостојања јединствене спољне политике Србије. Шта год било у питању, пожар ће бити угашен шињелом њиховог неприкосновеног партијског шефа и актуелног председника Србије испод ког су изашла обојица.

Везе Вука Јеремића с Борисом Тадићем сежу још у његове школске дане када је министар био омиљени ђак председника који му је био професор психологије у Првој београдској гимназији. Отуда ће млади Вук осванути као саветник Бориса Тадића када је овај 2000. постао министар телекомуникација у Влади СРЈ, а потом ће га саветовати и када је 2004. Тадић постао председник Србије.

Колико је познато, пре тога је неко време радио на пословима финансијског аналитичара у неким банкама и једној фармацеутској кући, а у време Милошевићевог режима био је ангажован и као менаџер Организације српских студената у иностранству на „ширењу истине“ о догађајима у Србији.

Тешко је, са становишта животног и радног искуства, досегнути о чему је ђак са 25 година саветовао бившег професора, али формалног образовања му није фалило. Вук Јеремић је дипломирао теоријску и експерименталну физику на Кембриџу, након чега је завршио магистарске студије из области државне администрације на Харварду, и не може се порећи да је ставове у вези са непризнавањем косовске независности која је постала окосница српске спољне политике и његовог ангажмана саопштавао на перфектном енглеском језику.

Истовремено временом се, искрено унео у тај посао да је постао персонификација „борбе за Косово“ (није се либио да поручи: „ако будемо морали да бирамо између ЕУ и Косова, изабраћемо Косово“) стичући симпатије и народа и дела опозиције која, иначе, владу где ординира Јеремић сматра издајничком и штеточинском. У сопственој странци (ДС), међутим, стоји далеко лошије и многи би му радо видели леђа која му још увек, из њему знаних разлога, чува бивши професор, иако несташни Вук често зна да га доведе у незгодну ситуацију.

Неколико пута се зуцкало о његовој смени. Јеремићева оставка је висила у ваздуху након мишљења Међунаро-дног суда правде о независности Косова, а једва се извукао и

после бруке с предлогом српске резолуције Генералној скупштини УН коју је проследио мимо консултација с европским партнерима, након чега је Тадић морао на „рапорт“ код Кетрин Ештон, а у УН је после послат „преправљени“ предлог резолуције. Вуку на душу приписују и гаф са доделом Нобелове награде за мир која је додељена кинеском дисиденту, када из Србије није отишао нико да се не би наљутила Кина. (После је навра-т-нанос отишао заштитник грађана!).

Узбуркао је духове и изјавом да ће ако пристанемо на независност Косова на ред доћи и други делови Србије.

Слаба страначка позиција Вука Јерemiћа показала се и на последњим изборима у ДС где није прошао као кандидат за потпреседника странке, што је тешко поднео, па је одбијао да призна резултате гласања, али далеко од тога да му је тај пораз нанео ненадокнадиву штету. Већи је проблем остао ДС-у да објасни како један од њихових најпопуларнијих кадрова у народу, нема прођу у сопственој странци.

Јер, Вук им је неопходна копча с оним „националнијим“ делом бирачког тела које се не пеца на причу о евроинтеграцијама, па га морају чувати. Стога ће бити врло занимљиво видети каква ће бити даља политичка будућност овог енергичног и амбициозног политичара.

Вук Јерemiћ је рођен 1975. у Београду и ожењен је водитељком РТС-а Наташом Јерemiћ.

Ранко Пивљанин

(Блиц)